

Твърде забелжително обстоятелство въ първо заражданъ-е Българскія писменности състои въ това, че първы изъ Българь, кои сж начали щогодѣ нѣщо да списватъ или печататъ принадлежатъ къ тому нарѣчію, кою най много употребява частицѣ атъ. Тѣ сж Докторъ Беровичъ, (1824), Анастасъ Стояновичъ (1825 и 1836), Петръ Сапуновъ (1828). Архим. Неоф. Кот. и Васкидовичъ.

Нъ, какъ и да ю, азъ съвършено одобрявамъ мнѣніе (и сжмъ на него) Гг. Макед. Христакія Павловича, Огняновича и Априлова кои желаятъ да изгонѣтъ изъ Грамматика си употребленіе мнимыхъ членовъ атъ, та, то, и О, или А.

Ако защитници ага мыслятъ да задържатъ произносянъ-е простаго народа, то тѣя постѣпватъ противъ немски и французски филолози. Немцы безъ да глѣдатъ на то, чи Мекленбургскій или Гановерски простъ народъ казвалъ: икъ хевъ бинъ, а вмѣсто му опредѣлили за литературенъ языкъ: ихъ бинъ гевезинъ. Сжщо какъ що показва исторія, сж постѣпили и Французы. Най много по това, защо грамматика не ю дълга и въ състояніе да угажда всѣкому, какъ му скимне.

Притурамъ еще че никога незабравенный Софроній Епископъ Врачанскій въ западной Българіи природенъ Българинъ, издалъ въ 1806 год. свой преводъ на просто български языкъ праздничныхъ поученій за цѣлѣ година, нъ нигдѣ не притури ни при юдна дума члена атъ, та, то. Нека сравнимъ зачало 18 Ев. отъ Матѣея преводъ Софронія, Сапунова, Неофита и Църковное.